

Sygn. akt I ACa 1323/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik SSA Marek Boniecki (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Klaja

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2019 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa B. J. i R. J.

przeciwko Gminie Miejskiej (...)

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 27 czerwca 2018 r. sygn. akt I C 2238/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Marek Boniecki SSA Grzegorz Krężolek SSA Józef Wąsik

Sygn. akt I ACa 1323/18

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 29 października 2019 r.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od pozwanej Gminy Miejskiej (...) na rzecz powodów B. J. i R. J. do ich niepodzielnej ręki kwotę 62.209 zł z ustawowymi odsetkami od 21 sierpnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że powodowie, których łączy wspólność ustawowa małżeńska, od 19 marca 1996 r. są współwłaścicielami nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), oznaczonej jako działka ewidencyjna (...) o powierzchni 0,1130 ha. Decyzją nr (...) z 29 sierpnia 2001 r. Prezydent Miasta K. ustalił warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji pn. Budynek mieszkalny wielorodzinny wraz z infrastrukturą techniczną położony przy ul. (...) w K. na działce Nr (...) obr.(...)zgodnie z załącznikami, a to: liniami rozgraniczającymi teren inwestycji wyznaczonymi na mapie w skali 1:500 oraz warunkami zabudowy i zagospodarowania terenu wynikającymi z ustaleń planu miejscowego z przepisów szczególnych i warunkami obsługi w zakresie infrastruktury technicznej. Wyrokiem z 29 lipca 2003 r. Naczelny Sąd Administracyjny (sygn. akt (...)) po rozpoznaniu skargi m. in. powodów na decyzję Wojewody (...) z 1 sierpnia 2002 r. Nr (...)w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę w punkcie I uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu I instancji. Następnie 3 września 2003 r. powodowie wystąpili o stwierdzenie nienależności decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 29 sierpnia 2001 r. nr(...) podnosząc, że wydanie tej decyzji nastąpiło z naruszeniem prawa poprzez: zaliczenie do projektu zagospodarowania terenu części działki nr (...), która w planie zagospodarowania przestrzennego w ogóle nie była przeznaczona pod zabudowę; zaliczenie do projektu zagospodarowania przestrzennego działki nr (...) obr. (...)naruszenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w strefie 17 poprzez przekroczenie lokalnego gabarytu oraz zakazu dominant; bezzasadne podniesienie dolnej granicy intensywności zabudowy netto ponad 0,7 oraz nie uwzględnienie koncepcji urbanistycznej dokonanej przez R. i B. J. w chwili wydania decyzji dla (...) sp. z o.o. w K.. Decyzją z 8 marca 2004 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. odmówiło stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, uznając, że nie została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z 11 maja 2004 r. utrzymało ww. decyzję SKO, podzielając pogląd prawny w niej wyrażony. W dniu 19 maja 2004 r. wydana została decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę bloku mieszkalnego wielorodzinnego zlokalizowanego na dz. Nr (...) w K., przy ul. (...) wydana na rzecz (...) sp. z o.o. w K.. W tej samej dacie wydana została decyzja pozwolenia na budowę zezwalająca na wykonanie robót dokończeniowych dla ww. inwestycji pn.: budynek mieszkalny wielorodzinny z infrastrukturą techniczną na działkach nr (...) obr. (...)Decyzją z 16 lutego 2005 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. udzielił (...) sp. z o.o. w K. pozwolenia na użytkowanie budynku mieszkalnego wielorodzinnego wraz z infrastrukturą techniczną na działkach nr (...) obr.(...)przy ul. (...) w K.. Decyzją z 21 grudnia 2004 r. Wojewoda (...) odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta Miasta K. z 19 maja 2004 r., a postanowieniem z 6 stycznia 2005 r. utrzymał w mocy postanowienie Prezydenta Miasta K. odmawiające wstrzymania wykonania decyzji w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia inwestorowi pozwolenia na wykonanie robót dokończeniowych dla ww. inwestycji. Wojewódzki Sąd Administracyjny w K., wyrokiem z 20 listopada 2007 r.,(...) uchylił wskazane wyżej decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K.. Określił także, że decyzja nie może być wykonywana. W uzasadnieniu wyjaśniono, że decyzja Prezydenta Miasta K. z 29 sierpnia 2001 r. nr (...)została wydana z rażącym naruszeniem przepisu art. 42 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym. Decyzją z 14 sierpnia 2012 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło nieważność decyzji Prezydenta Miasta K. z 29 sierpnia 2001 r., nr (...) Powodowie uzyskali zgodę od właścicielki działki sąsiadującej z ich nieruchomością na budowę domku jednorodzinnego z otworami okiennymi w stronę jej działki w odległości 1,5 m od granicy. W związku z lokalizacją (odległością od nieruchomości powodów) budynku wielorodzinnego nr (...) przy ul. (...) w K., wartość nieruchomości powodów stanowiącej działki nr(...) zmniejszyła się o 62.209 zł.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym, po dokonaniu analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasługujące na uwzględnienie w świetle przepisu art. 417 ¹§2 k.c. Szkoda została wyrządzona powodom na skutek nieważnej decyzji Prezydenta Miasta K. z 29 sierpnia 2001 r. o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. Organ wydający pozwolenie na budowę był związany decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, stosownie do art. 47 ówczesnie obowiązującej ustawy z 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, jak również art. 64 ust. 1 w zw. z art. 55 obecnie obowiązującej ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Na przeszkodzie uwzględnieniu roszczeń

powodów nie stał także zdaniem Sądu pierwszej instancji art. 63 ust.3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, albowiem decyzja, która miała stanowić źródło szkody wydana została w czasie obowiązywania ustawy z 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, a nadto przepis ten dotyczy roszczeń odszkodowawczych będących konsekwencją ważnej decyzji o warunkach zabudowy. Sąd nie podzielił także zarzutu pozwanej związanej z wydaniem decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, albowiem w postępowaniu o wydanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie organ związany jest decyzją o pozwoleniu na budowę i sprawdza tylko, czy inwestycję wykonano zgodnie z decyzją o pozwoleniu na budowę. Zwrócono także uwagę na fakt, że stroną w postępowaniu w sprawie pozwolenia na użytkowanie jest wyłącznie inwestor. Za irrelevantną Sąd Okręgowy uznał okoliczność istnienia otworów okiennych w ścianie bocznej budynku powodów.

Wyrok powyższy zaskarżyła w całości apelacją pozwana, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa.

Apelująca zarzuciła naruszenie: 1) art. 233 §1 k.p.c. poprzez sformułowanie na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie błędnego wniosku prowadzącego do uznania, że istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy decyzją Prezydenta Miasta K. z dnia 29 sierpnia 2011 r., Nr (...) o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji pn.: Budynek mieszkalny wielorodzinny wraz z infrastrukturą techniczną położonej przy ul. (...) w K. na działkach nr (...) obr.(...) a szkodą powodów, podczas gdy w sposób oczywisty z charakteru decyzji lokalizacyjnej taki związek przyczynowy nie zachodzi; 2) art. 233 §1 k.p.c. poprzez sformułowanie na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie błędnego wniosku prowadzącego do uznania, że Gmina Miejska (...) na podstawie decyzji z dnia 23 sierpnia 2001 r. o warunkach zabudowy, której została stwierdzona nieważność, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą, podczas gdy inwestycja przy ul. (...) została wykonana zgodnie z pozwoleniem na budowę, które nie zostało podważone oraz uzyskała pozwolenie na użytkowanie, co wyklucza odpowiedzialność odszkodowawczą Gminy za szkody z tytułu realizacji tej inwestycji; 3) art. 232 k.p.c. poprzez sformułowanie przez Sąd szczegółowej tezy dowodowej na okoliczność istnienia związku przyczynowego pomiędzy wydaniem przez Prezydenta Miasta K. decyzji z dnia 23 sierpnia 2001 r. o warunkach zabudowy a powstaniem szkody polegającej na zmniejszeniu się wartości nieruchomości powodów, co zdaniem apelacji nie jest zadaniem biegłego; 4) art. 417⁽¹⁾ §2 k.c. w związku z art. 417 §1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż szkoda powodów polegająca na zmniejszeniu się wartości ich nieruchomości została spowodowana przez wydanie przez Prezydenta Miasta K. decyzji z dnia 23 sierpnia 2001 r. o warunkach zabudowy, której nieważność została stwierdzona w dniu 14.08.2018 r., podczas gdy prawidłowe zastosowanie tego przepisu musi prowadzić do wniosku, iż decyzja Prezydenta Miasta K. decyzji z dnia 23 sierpnia 2001 r. o warunkach zabudowy nie jest „ostateczną decyzją, której wydanie wyrządziło szkodę”; 5) art. 361 §1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe przyjęcie, że istnieje normalny związek przyczynowy pomiędzy nieważną decyzją Prezydenta Miasta K. decyzji z dnia 23 sierpnia 2001 r. o warunkach zabudowy a szkodą powodów, polegającą na zmniejszeniu się wartości ich nieruchomości, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że nie istnieje normalny związek przyczynowy pomiędzy nieważną decyzją o warunkach zabudowy a szkodą powodów; 6) art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że powodowie wykazali przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, tj. szkodę, bezprawność działania pozwanej oraz związek przyczynowy pomiędzy tymi przesłankami; 7) art. 47 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie przez Sąd Okręgowy w Krakowie, iż decyzja o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu przesądza o warunkach realizacji inwestycji budowlanej, co jest nieporozumieniem, gdyż decyzją pozwalającą na realizację inwestycji jest ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę; 8) art. 47 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na błędnym rozumieniu przez Sąd Okręgowy w Krakowie zakresu związania administracyjnego organu wydającego pozwolenie na budowę decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu; 9) art. 63 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż przepis ten dotyczy roszczeń odszkodowawczych będących konsekwencją „ważnej decyzji o warunkach zabudowy”, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że kwestia ważności lub nieważności decyzji o warunkach zabudowy nie ma dla tych roszczeń znaczenia, istotne jest bowiem legitymowanie się przez inwestora ważną decyzją lokalizacyjną w czasie złożenia wniosku o pozwolenie na budowę.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. Jakkolwiek w apelacji znalazły się zarzuty naruszenia ww. przepisu, to nie dotyczyły one faktów przyjętych przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia, lecz wyciągniętych z tych faktów wniosków prawnych (co do odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, w szczególności istnienia związku przyczynowego), które ocenić należało poprzez pryzmat norm materialnoprawnych, o czym niżej.

Sąd pierwszej instancji nie naruszył także art. 232 k.p.c. Przede wszystkim z powoływanym przepisem w żaden sposób nie koresponduje treść zarzutu, co jest o tyle istotne, że ma on charakter procesowy, a co za tym idzie Sąd odwoławczy jest związany jego zakresem. Sformułowanie wadliwej tezy dowodowej mogłoby ewentualnie prowadzić do obrazu art. 236 k.p.c., co jednak w badanej sprawie nie nastąpiło. Nie ma racji skarżąca, że dowód z opinii biegłego został dopuszczony na okoliczność istnienia związku przyczynowego pomiędzy wydaniem nieważnej decyzji a szkodą powodów. Oczywiście ocena istnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej należy wyłącznie do sądu. Niekiedy jednak stwierdzenie wystąpienia danej przesłanki wymaga wiadomości specjalnych, o których mowa w art. 278 §1 k.p.c. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy formułując tezę dowodową, poczynił pewne założenie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, że ww. związek przyczynowy występuje, do czego był w ramach swojej kognicji uprawniony. Rzeczą biegłego było natomiast określenie, czy i ewentualnie na ile spowodowało to spadek wartości nieruchomości powodów.

Procesowy charakter miał także zarzut obrazu art. 6 k.c., który również okazał się być chybiony. Przede wszystkim do naruszenia tego przepisu (bez powiązania z inną materialnoprawną normą) mogłoby dojść wyłącznie w wypadku wadliwego rozkładu ciężaru dowodu, czego pozwana jednak nie zarzucała, a przede wszystkim, co nie nastąpiło. Trudno też mówić o nieudowodnieniu przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Gminy, skoro wynikała ona z okoliczności bezspornych.

Przy wydawaniu zaskarżonego wyroku nie doszło również do naruszenia prawa materialnego. Na wstępie tej części rozważań zauważyć należy, że podniesione w apelacji zarzuty o charakterze materialnoprawnym stanowiły w istocie powielenie argumentacji przytoczonej w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, która stała się przedmiotem badania Sądu Okręgowego. Sąd odwoławczy w całej rozciągłości podziela ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, tym bardziej, że skarżąca nie dostarcza nowych argumentów, które byłyby w stanie ocenę tę podważyć.

Zarzut naruszenia art. 417¹ §2 k.c. w zw. z art. 417 §1 k.c. zasadzał się na konstatacji, że ostateczna decyzja o warunkach zabudowy nie może zostać uznana za ostateczną decyzję, której wydanie wyrządziło szkodę, albowiem realizacja inwestycji budowlanej na nieruchomości powodów wymagała jeszcze uzyskania pozwolenia na budowę oraz decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. Poglądu tego Sąd Apelacyjny nie podziela. Odnośnie do tej ostatniej decyzji wystarczy ograniczyć się do stwierdzenia, że wobec treści art. 59 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (t. jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1815, dalej: prawo budowlane), zgodnie z którą stroną w postępowaniu w sprawie pozwolenia na użytkowanie jest wyłącznie inwestor, powodowie nie mieli możliwości wzruszenia decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, a w konsekwencji skorzystania w tym wypadku z roszczenia przewidzianego w art. 417¹ §2 k.c.

Odpowiedzialności pozwanej z tytułu wydania nieważnej decyzji o warunkach zabudowy nie wyłącza także okoliczność, że do realizacji inwestycji niezbędne jest uzyskanie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Kluczowego znaczenia nabiera tu art. 47 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (t. jedn. Dz. U. z 1999 r., poz. 139 ze zm., dalej: u.z.p.), zgodnie z którym warunki zabudowy i zagospodarowania terenu ustalone w decyzji, wiążą organ wydający pozwolenie na budowę. Przepis ten znajduje zastosowanie w okolicznościach rozpoznawanej sprawy na podst. art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym (t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1945 ze zm., dalej: u.p.z.p.). Ubocznie jedynie zauważyć wypada, że obecne uregulowania prawne tej kwestii są analogiczne (art. 55 u.p.z.p. w zw. z art. 64 ust. 1 u.p.z.p.). Sąd Apelacyjny w obecnym składzie w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 2008 r. (sygn. akt II OSK 1512/07), zgodnie z którym organ administracji architektoniczno-budowlanej przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę ma wprawdzie obowiązek sprawdzenia zgodności projektu zagospodarowania działki lub terenu z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jednakże funkcja tego przepisu ogranicza się do sprawdzenia, czy plan miejscowy nie uległ zmianie, a w związku z tym czy decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla danej inwestycji nie wygasła. Skoro zatem w rozpoznawanej sprawie nie zaistniała okoliczność zmiany planu zagospodarowania przestrzennego, organ administracyjny nie mógł nie wydać inwestorowi pozwolenia na budowę, jeżeli zachowane zostały wymogi przewidziane w decyzji o ustaleniu warunków zabudowy. W konsekwencji stwierdzić także należało, że istnieje adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 1 k.c. między wydaniem nieważnej decyzji z dnia 23 sierpnia 2001 r. a szkodą powodów. Związek ten ma oczywiście charakter pośredni, co zgodnie z ugruntowanymi poglądami judykatury, jest dopuszczalne. Gdyby organ pozwanej nie wydał decyzji o ustaleniu warunków zabudowy, inwestor nie uzyskałby pozwolenia na budowę i inwestycja nie zostałaby zrealizowana. Wybudowanie wielokondygnacyjnego budynku mieszkalnego w bezpośrednim sąsiedztwie nieruchomości powodów spowodowało obniżenie jej wartości, co wynika wprost z opinii biegłej, która słusznie została uznana za miarodajną, a której wartość dowodowa w tym zakresie ostatecznie kwestionowana nie była.

Zarówno w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, jak i w apelacji pozwana wyraziła pogląd (z przytoczeniem orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi), wg którego każdorazowo dla stwierdzenia istnienia przesłanki normalnego związku przyczynowego między wadliwą decyzją a dochodzoną szkodą, nieodzowne jest zbadanie, czy szkoda nastąpiłaby także wtedy, gdyby zapadła decyzja zgodna z prawem. Pogląd ten związany jest z koncepcją tzw. „przyczyny rezerwowej”, która była przedmiotem szeregu wypowiedzi doktryny i orzecznictwa (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017 r., II CSK 584/16). Powstaje w tym miejscu jednak pytanie, kto powinien wykazać możliwość wystąpienia takiej przyczyny wykluczającej istnienie związku przyczynowego określonego w art. 361 1 k.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c., dowód w tym zakresie spoczywał na pozwanej. To ta strona bowiem wywodzi z faktu istnienia przyczyny rezerwowej korzystne dla siebie skutki. Niezależnie od tego trudno byłoby wymagać od powodów przeprowadzania dowodów na okoliczności negatywne. W rozpoznawanej sprawie pozwana nie wykazała, że szkoda w majątku powodów powstałaby niezależnie od faktu wydania wadliwej decyzji. Bez znaczenia jest przy tym, że przyczyną stwierdzenia nieważności decyzji było naruszenie art. 42 w zw. z art. 41 ust. 1 u.p.z.p. poprzez objęcie jedną decyzją więcej niż jednego terenu. Nie jest bowiem wiadome, czy w przypadku usunięcia ewentualnych uchybień przez inwestora, decyzja pozytywna zostałaby w ogóle wydana.

W konkluzji dojść należało do przekonania, że powodowie wykazali wszelkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, o której mowa w art. 417¹ 2 k.c.

Za całkowicie chybiony uznać należało zarzut naruszenia art. 63 ust. 3 u.p.z.p. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, przepis ten nie obowiązywał w dacie wydawania decyzji o ustalaniu warunków zabudowy. Ponadto nie sposób znaleźć wystarczających jurydycznych podstaw do przyjęcia, że powyższa norma wyłącza odpowiedzialność gminy za szkodę spowodowaną wydaniem nieważnej decyzji. Wskazuje jedynie, kto ponosi finalnie koszty zgłoszonych roszczeń. Niezależnie od tego rację przyznać należy Sądowi pierwszej instancji co do tego, że omawiany przepis dotyczy wyłącznie decyzji ważnych, o czym świadczy odesłanie do art. 36 i 37 u.p.z.p.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powodów ograniczyły się do wynagrodzenia radcy prawnego przyjęto art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §2 pkt 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSA Marek Boniecki SSA Grzegorz Krężolek SSA Józef Wąsik